

Dlouhé blondaté vlasy jí visí do obličeje. Na některých místech jsou v nich vystříhaná kolečka a čtverečky a pod nimi je vidět bílá kůže na lebce. Jsou to místa, do nichž jí zabodával jehly jako při akupunktúře. Je nahá a prsa na ní visí jako bezkrevné laloky. Na zadku a na břiše má stopy po bití. Nasucho oholené přirození má oteklé a rudé jako rozpůlené rajské jablko. Jednotlivé modřiny se jí na nohách slily v jednu obrovitou podlitinu, sahající od stehů po lýtka. Ve vydezinfikovaných ranách po prstech na levé noze jí občas zacuká, ale není to ostrá bolest, cítí ji jen jako malé zvířátko hlodající maso a kost.

Nechce se jí na záchod. Nemá potřebu močit. Nalévá do ní vodu a pak ji vycévkuje. Občas jí dovolí jít na velkou. Ale vždycky z ní jde jen řídká kaše a nikdy se jí pořádně neuleví.

Neví, jak se jmenuje. Neví, kde je.

Ví jen, že zase přijde.

Jakmile se ve dveřích ozve jeho klíč, tělem jí projede křeč. Hlava se zvrátí do zadu a ústa zkriví. Vycení zuby.

Zase to naříkání:

„Ababuaha...“

Dojde k ní a pohladí ji po tváři. Dlaně má jemné a jeho dotyk studí.

„Jak se má moje zlatíčko?“

Nečeká odpověď. Ví, že mu nedokáže odpovědět. Rty a jazyk má opuchlé, jak jí do úst lil rozžhavený vosk.

Nejdřív volala maminku.

„Já jsem tvoje maminka,“ říkal jí, když jí velkými zahradnickými nůžkami stříhal prsty na nohou. „Slyšíš? Opakuj po mně... Jsem tvoje maminka.“

„Tu es ma maman!“ křičela.

Teď už dávno nekřičí. A on není maminka.

Je bůh.

Slyší ho přecházet po betonové podlaze.

Ví, co udělá.

Rozsvítí reflektory. Zapne digitální kameru.

Řekne:

„Teď z tebe uděláme filmovou hvězdu, zlatíčko.“

A zacvaká nůžkami.

New York, pátek 17. dubna 2015, 5.45 a. m.

Telefon zvoní a zvoní.

Kurva!

Hodím po něm polštářem, sluchátko vyklouzne z vidlice, spadne dolů a zůstane viset u stolku těsně nad zemí. Telefon zmlkne.

Zabořím hlavu do polštáře. Zmuchlané prostěradlo páchne mým potem a ještě něčím. Džinem, který jsem na závěr večera vypil u Doukyho na 35. ulici, a možná taky starými zvratky. Do nosu nasaju vyčpělý pach svého života. Smrad New Yorku se v něm mísí s alkoholickými výpary mého těla. Póry mám nasáklé hnilobou.

Převalím se na záda.

Za oknem se kalný úsvit přelévá jako špinavá voda v kýblu. Zdá se mi, že ho slyším šplouchat. Šedivé nebe zalehne město pod sebou jako děvku. Sápe se mi do oken a močí na dvůr mezi čínžáky. V Central Parku možná jaro staví hnízda, ale v téhle brooklynské čtvrti po něm není ani památky. Na chodnících

raší jen požární hydranty a mizérie všedních dnů. Město-děvka roztahuje macatá stehna.

Dolores Machadová, tlustá machna odvedle, začíná třískat nádobím. Zoufale tisknu víčka k sobě, strkám hlavu pod polštář, ucpávám si uši a snažím se znovu usnout.

Marně.

Prasklina na zažloutlém stropě vypadá jako had se zubními váčky naplněnými sírou místo jedem. Zírám na ni, dokud se mi neobjeví mžitky před očima.

Pokusím se posadit. Jde to, pokud si odmyslím kymácení podlahy a nával žluče, stoupající z krku do úst. Nohy mi bezvládně visí z postele, jako dva kusy bílého masa přichystané k porcování u řezníka.

Ani koupelna, do níž se asi po deseti minutách dopotácím, mi žádnou úlevu nepřinese. Sprchový kout byl zašlý, už když jsem se sem nastěhoval. Elektrický bojler heká jako v posledním tažení, voda teče jenom vlažná a ze zrcadla na mě zírají zarudlé oči s oteklými víčky. Za těch sedmatřicet let života toho viděly až moc a vláčejí s sebou dva černé váčky, připomínající kufry se špinavým prádlem.

Vyčistím si zuby, abych zahnal jalovcovou chuť džinu. Moc to nepomáhá.

Teprve když si v kuchyni uvařím kafe, cítím se líp. Zírám na horu špinavého nádobí a v žaludku mi kručí hlady. Při pomýšlení na jídlo však znovu pocítím v ústech kyselou pachů žluči.

Kafe je černé a hořké. Spálí mi jazyk.

V pokoji je zima, když se tam nahý vrátím. Topení funguje tak napůl. Zválená postel, ošoupané křeslo a kovová židle u od-

řeného psacího stolu taky nepůsobí moc útulně. Slovo domov jsem už dávno zapomněl. Kdysi jsem ho dokázal vyslovovat v několika jazycích. Teď jsem si nevzpomněl ani na jediný.

Jak se řekne domov ve svahilštině?

Brm brm brm...

Rty prdí nějaká nesmyslná slova.

Jsi magor, vid'?

Oblékám si slipy, tričko a džíny, když si všimnu visícího sluchátka.

Dire Straits mi vyřvávají v hlavě:

Now here I am again in his mean old town. Jsi tu zas v tomhle starým špinavým městě.

Jsem tu zas.

Sluchátko je zpátky ve vidlici. A telefon zvoní a zvoní.

„Haló?“

„Jo,“ odpovím.

Hlava se mi motá. Motá, motá. *Turn, turn, turn.* To nejsou *Dire Straits*.

„Není to Dylan. Nebo Pete Seeger?“ ptám se.

„Jsi v pořádku?“ řekne ten hlas.

A já ho poznám.

„Ne, nejsem v pořádku,“ řeknu.

„Zase chlastáš?“

„Nikdy jsem nechlastal,“ odpovím uraženě, ale pokoj se se mnou dál točí a rty se mi lepí k sobě, jako kdybych měl cukrovku.

„Jsi schopný vnímat, co ti řeknu?“

„*Sure. Of course. Bien sûr.*“

„Viš, že bych tě nejradši poslala do prdele?“

Já vím, Leno. Už jsi to udělala. Snažím se na to roky zapomenout.

„Co chceš?“ zeptám se. „Viš, kolik je hodin? Tady je šest ráno.“

Chvilí je ticho. Nad Atlantikem. I mezi námi.

„Tara se ztratila,“ řekne ten hlas nakonec.

„Co?“

Nerozumím. Nechci rozumět. Nechápu, co ta slova znamenají.

„Nevrátila se domů,“ řekne Lena.

„Jak nevrátila?“ zaskřehotám hlasem, který mým uším zní cize.

„Byla na basketbalovém soustředění v Orléansu.“

„No a?“

„Už měla být tři dny doma.“

„Třeba je s nějakou kamarádkou. Nebo s nějakým klukem.“

„Není.“

Zase to ticho. Atlantik je širší než věčnost. Lena na druhém konci dýchá přerývaně jako kuřák s rozedmou plic.

„Volala jsem policii. Nemám si dělat starosti. Pubertáci prý takové věci dělají často. Podobných hlášení dostávají dvacet denně. Ale Tara taková není. Nikdy nic takového neudělala. Obvolala jsem všechny její kamarádky. Nikdo o ní neví. Naposled ji viděli, když se s ní holky ze třídy loučily u Slavkovského nádraží.“

Polknu.

„A proč voláš mně?“

„Najdi ji. Přijed,“ řekne a zajíkne se.

„Cože?“ zařvu.

„Prosím.“

Mrštím sluchátkem o zeď. Starodávny černý telefon se roztrhne na tisíc kousků.

Vzápětí mi povolí močový měchýř. Teplá moč mi stéká po stehnech a zmáčí mi džíny.

„Cože? Cože?“ řvu do prázdného pokoje.

Požární schodiště za oknem vypadá jako jeřáb Apokalypsy.

Pustím topení naplno, ale stejně je tu zima. Den si za oknem přes ramena navlékl obnošené sako rána. Mokré džíny přehodím přes radiátor. Potřebuji, aby uschly, jiné nemám. Potřebuji jít ven. Potřebuji se nadechnout newyorského smogu.

Tady se dusím.

Machadová za zdí dál tluče nádobím.

Vyskočím a zabuším na stěnu.

„*Bésame el culo!*“ zaječí na mě.

„Ty si polib prdel!“ zařvu já.

A pak tam sedím, zabalený do deky, a sebelitostí se málem rozbrečím.

New York, pátek 17. dubna, 8.14 p. m.

„Už máš dost.“

Douky má těstovitý obličej a trojitou bradu. Věneček řídkých vlasů kolem obrovité holé lebky má vzadu stažený do cucíku a objemné tělo nacpané do umaštěných lacláčů s červeným

srdčičkem a výšivkou *Baby, I love you* na hrudi. Zpod rozepnuté kostkované košile mu lezou chumáče zacuchaných černých chlupů. Jeho zaplivaná putyka se nachází nedaleko vjezdu na brooklynský most. Šedivé čínžáky, šedivý vchod, šedivý strop, šedivá podlaha. Dlouhý barový pult s kovovým ostěním, tři otřískané dřevěné stoly a u nich rozviklané židle. Chodí sem jen motorkáři a řidiči nákladáků svázejících zeleninu do nedalekého skladu. Smrdí to tu laciným chlastem, rozlitým pivem a močí ze záchodů. K neonům na Manhattanu je to odtud daleko jako na Mars.

Neutěšené místo v neutěšeném městě.

Konečná stanice.

Myslím, že Douky mě má svým způsobem rád. Táta jeho mámy padl při vyloštění v Normandii nedaleko Caën. Opakuje mi to pokaždé, když má trochu v hlavě.

„Víš, že jsem tam nikdy nebyl, Frantíku?“

„Proč ne?“

„Je to daleko, a já nesnáším lítání,“ vzdychne a lalok pod bradou se mu roztřeše. Douky nikdy nemá k pláči daleko.

„Stejně bys tam nic nenašel. Jsou tam jen hřbitovy a kříže.“

„Hřbitovy jsou všude, vole. Svět je jima posetej. Táta byl ve Vietnamu.“

Nikdy nevím, co na to říct.

V paměti se mi bílé kříže ježí jako bajonety.

Teď Douky položí svou tlustou dlaň na mou skleničku.

„Už máš dost, Frantíku.“

Hlavu mám těžkou, když se jí pokouším zavrtět.

„Dneska mě nemůžeš nechat na su... na suchu,“ vykoktám.

Douky mě zamyšleně pozoruje.

„Uchlastáš se k smrti,“ řekne konečně.

„A co je ti do toho?“ odseknu.

„Nechci, aby se to stalo tady u mě.“

Chvilí na mě zírá a pak lhostejně pokrčí rameny.

„Je to na tvoje triko, vole,“ řekne a cmrdne mi do skleničky trochu rumu.

Chutná jako tekuté mýdlo, kterým se mejou dělníci z brooklynských doků.

„Seš magor,“ řekne Douky a začne utírat pult.

„Máš děti, Douky?“ zeptám se.

Zarazí se. Pak si přehodí utěrku přes rameno.

„Jo. Kluka. Ale nevím, kde je.“

„Nikdy jsi ho neviděl?“

„Viděl. Když se narodil. Pak mi zdrhla s jedním negrem.“

Podívá se na mě. Oči mu znovu plavou v slzách.

„A ty máš děti, Frantíku?“

Energicky zavrtím hlavou. Alkohol mi v ní šplouchá jako voda plná olejových skvrn.

A najednou tě v duchu vidím, Taro. Odletová hala letiště Charlese de Gaulla v Roissy. Červen. Všude spousta lidí. Otevřenými dveřmi sálá dovnitř horko. Klimatizace jede naplno.

Oficiálně letím do Istanbulu. V ruce držím jen malý kufrík. Tričko na spaní, dvojce slipy, kartáček na zuby. Za dva dny mám být zpátky, nemá smysl brát si víc věcí, jen by mě obtěžovaly.

Tobě je jedenáct, rovné vlasy ti padají na ramena, dioptrické brýle s tmavou obroučkou ti dodávají zamyšlený výraz. Tvoje čokoládově hnědé oči na mě hledí s ženskou vážností.

„Budu chodit do tanečního kroužku, tati,“ říkáš a tvoje květované šaty ti zavíří kolem lýtek.

Kývnu, ale nedokážu se na tebe soustředit. V hlavě mi víří spousta myšlenek.

A představa cílového místa mé mise.

Teherán.

Tara mě zatahá za rukáv.

„Ty mě vůbec neposloucháš, tati.“

„Poslouchám.“

„Přijdeš na besídku?“

„Na jakou besídku?“

„Tak vidíš, neposloucháš,“ řekneš a uraženě se otočíš.

Podívám se na Lenu. Pokrčí rameny. V očích má ten led, který v posledních měsících ne a ne roztát. Dívá se na mě, a v jejím pohledu je buď dálka, nebo hlubina. Nedokážu to přesně pojmenovat.

„My už půjdeme,“ řekne.

„Dobře.“

Skloním se, abych tě políbil. Ještě pár vteřin děláš drahoty, ale pak zvedneš ruce a obtočíš mi je kolem krku.

„Páčko, tati.“

„Páčko, Taro.“

Dech ti voní mentolovou žvýkačkou.

Pospíchám ke gatu, hlavu plnou starostí, a ani se za tebou neohlédnu. Když vyndávám z náprsní kapsy pas a letenku,

zahlédnu ještě tvoji malou postavičku v květovaných šatech, stažených kolem pasu červeným páskem, vzdalující se vzadu v hale po jezdícím pásu. Držíš se mámy za ruku a taky se neohlédneš.

Potom mě pohltí svět.

Takhle jsem tě viděl naposled.

Krátce před tím, než se to všechno zvrtno.

Douky mě další hodinu pozoruje zpod přivřených víček.

Nakonec natáhne ruku, vezme mi skleničku a hodí ji do dřezu.

„Hele, nevím, co s tebou je, Frantíku, ale už ti fakt nenaleju,“ prohlásí. „Přijď zase zejtra.“

Sklouznu z barové stoličky a trochu se zapotácím. Chytím se baru a otočím k Doukymu zrak. Sleduje každý můj pohyb.

„Já žádný děti nemám,“ řeknu.

„Jo, dobrý. A teď vypadni.“

V očích se mu lesknou slzy.

Ale já vím, že v tlusté ruce pod pultem svírá pažbu upilované brokovnice.

Pro všechny případy.

New York, sobota 18. dubna 2015, 2.16 a. m.

Lisa spí. Takhle natažené v posteli vypadá její nahé tělo ještě vytáhlejší a vyzábější. Vyčnívající kolena a lokty připomínají ohryzky z jablek. Obličej má zabořený do polštáře a nakrátko ostříhané zrzavé vlasy jí trčí z hlavy jako hřebíky. Zadek má rozškrábaný a povislý. Pochází odněkud z Wyomingu a chlubí

se, že studovala na univerzitě, ale z jejího minulého života zbyly jen strupy a vpichy na rukách i na nohách.

Mám Lisu rád. Nikdy se na nic nevyptává a vždycky mě pevně drží za ramena a dívá se mi do očí, dokud se do ní neudělám. Nebojí se, že by otěhotněla, nebo to aspoň nedává najevo, ačkoliv pochybuju, že používá nějakou antikoncepci. Ale možná že všechno odplaví heroin.

Nevím, čím se živí. Vždycky když u ní zazvoním, je doma.

Já se taky nevyptávám.

Když mě před jejím otrískaným činžákem vysadí cestou z Doukyho putyky taxík a já zazvoním u vchodových dveří, otevře mi skoro vzápětí.

Má na sobě odrbaný černý rolák a černé džíny. Vypadá jako smrtka.

Třeba nemůže spát.

Jako já.

Sjede mě pohledem od hlavy až k patě, vzdychne, ukročí a pustí mě dál.

„Zase jsi chlastal.“

Stejná slovo, jaká pronesla v telefonu Lena. Ale tohle není otázka, jen konstatování. Není v něm ani výčitka, ani zloba.

Pokrčím rameny.

„Nemáš něco k pití?“

„Leda tak vodu,“ odpoví. „Ale udělej si pohodlí. Uvařím kafe.“

A pak s ní skoro hodinu souložím. Nemilujeme se, jen jsme do sebe zaklesnutí jako dva čluny, které se srazily v mlze a teď se od sebe nedokážou oddělit. Narážíme do sebe pánvemi a chrasíme jako umrlci. Prorůstáme jeden druhým a připomínáme

kořeny prastarých stromů, spojených v temnotě hlíny, do níž se pohřbívá.

Když Lena dosáhne vrcholu, křičí.

Když dosáhnu vrcholu já, mlčím.

Hledí mi do očí, jako by v nich hledala aspoň náznak štěstí.

„Jsi Lucky Boy, šťastný chlapec. Proč to nedáváš najevo?“ řekne, když se z ní odvalím a poslepu šmátrám na nočním stole po krabičce cigaret.

„Nejsem Lucky a nejsem šťastný,“ odpovím. „Jmenuju se Lucas.“

„A co to znamená ve francouzštině?“

„Nic. Lucas jako Lucas.“

Ve tmě se usměje a zpocenou dlaní mě pohladí po tváři.

„Stejně jsi šťastný chlapec. Jenom to nevíš.“

Teď Lisa spí a trochu chrápe. Já civím do tmy a odháním duchy, jimiž se to tu jen hemží. Z postele vidím skrz otevřené dveře do překvapivě čisté kuchyně, do níž padá zvenčí mdlé světlo pouličních lamp. Stíny kolísají a tančí.

Někdy se svými duchy mluvím.

Dnes jen mlčky kouřím. Červené světýlko cigarety žhne ve tmě jako vypalovací železo. Viděl jsem ve filmu, jak jím kovbojové značkují dobytek.

Já taky nesu značku.

Když už to nemůžu v posteli vydržet, potichu vylezu, abych Lisu neprobudil, a bos jdu do kuchyně. Parkety mě studí na chodidlech. Zavřu za sebou dveře.